

Abadía de Sant Josep de Clairval

Carta de la Tardor 2012

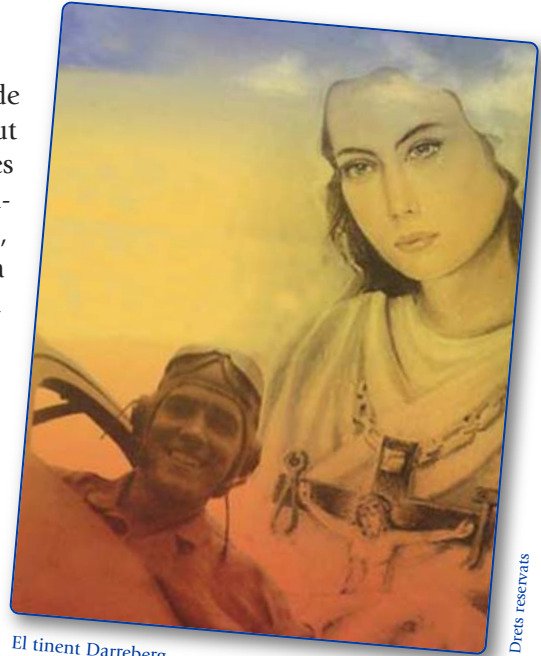
Estimats Amics,

Avui és el 2 d'octubre de 1940. En el camp de presoners de guerra, que hi ha prop de Stuttgart (Alemanya), ha plogut tota la nit i ara, al matí, en els filats encara hi pengen les gotes. "Quin rosari més estrany, mossèn! Són com els nostres sofriments, que pengen immòbils, quelcom estúpids i ben grisos; però, que vingui un raig de sol i esclataran en mil colors enmig de la llum. -El veig ben piadós aquest matí, el felicito". El capellà mira amb sorpresa el tinent Darreberg, qui, després d'un canvi de to, afegeix: "No, mossèn, això només és poesia i literatura, una manera elegant de dir-li bon dia".

El capellà coneix bé el tinent Darreberg. Ha escampat als quatre vents la seva primera educació cristiana, i n'està orgullós. Quan se li sent dir: "No tinc cap desig de convertir-me en sant, no, en absolut, sinó tot el contrari", hom queda impressionat de la seva estranya sinceritat. En el camp, s'ha proposat la tasca de distreure els seus companys presos; segons diu ell, això és la seva vocació. De fet, és impossible avorrir-se amb ell.

Una faula piadosa?

Però, aquest matí, en Darreberg no mostra el seu aspecte habitual. "Què passa?", li diu el capellà. Després de preguntar-li un parell de vegades, el tinent respon amb certa mala gana: "Li diré: al principi d'estar presoners, vostè ens va explicar aquella història de La Salette. És clar que això només és una faula piadosa, no obstant, va aconseguir commoure un munt de gent en el camp. Resulta simpàtic imaginar trucs d'aquesta mena perquè els dies passin de forma més agradable. -No, no és pas una "llegenda piadosa", protesta el prevere. -Bé doncs, tinc la intenció d'assabentar-me "in situ" d'aquesta faula. Què he de fer exactament per arribar a la muntanya misteriosa?... -Caldrà esperar dies millors, perquè aquí estem "penjats" per molts mesos. -Doncs jo, mossèn, em "despenjo" avui mateix. -Què em diu? -M'escapoleixo aquesta nit. Aquesta mateixa nit, en efecte, el tinent Darreberg retroba la llibertat, ben amagat sota la lona del camió que porta el pa. El capellà, li dona la benedicció ràpidament: "Mare de Déu de La Salette, tu que portes cadenes com a símbol de les nostres ànimes captives sota el poder del pecat, acompanya en el seu viatge el teu audaç pelegrí". Arribada la nit, es comenta aquesta bogeria a cada dormitori. "Si la Mare de Déu de La Salette l'espera a la muntanya -pensa el capellà- no necessita cap mapa, ni aprovisionaments, ni brúixola, ni res. Més aviat el contrari".

El tinent Darreberg

Drets reservats

El 12 de novembre, el capellà rep una carta d'en Darreberg amb data de 20 d'octubre des de La Salette: "Primerament, li diré que he hagut de fer un llarg viatge, sense massa comoditats". Efectivament, després d'haver arribat a Stuttgart en el camió del pa, se'n va anar cap a l'estació de ferrocarril, i va aconseguir col·locar-se sobre els topalls exteriors del vagó d'un tren que anava cap a Constança. A cada estació es posava sota els eixos del vagó per no ser descobert. Va viatjar d'aquesta manera des de Constança fins a Basilea. En arribar a Suïssa, ja era lliure i va poder continuar fins a Lió i, després, fins a La Salette. La carta continua dient: "Ara ja puc dir-li que sentia una atracció irresistible. Havia d'escapar-me. Ja fa cinc dies que sóc aquí, i visc com en un somni. Que n'era de ruc quan parlava de "faula piadosa"! Sí que és veritat que no m'ho creia. Però, durant el viatge, vaig arribar a comprendre tantes coses... Aquí he conegut un mossèn que m'ha explicat la història d'aquesta muntanya".

Heus aquí, resumida, la història: El 19 de setembre de 1846, dos adolescents analfabets, en Maximí (d'onze anys) i la Melània (de gairebé quinze) pasturen el ramat a la muntanya, més amunt del poble de La Salette, de la diòcesi de Grenoble (França). De cop i volta, se'ls apareix una gran resplendor, en la que hi veuen una "Bella Dama", com diuen ells, asseguda, amb el cap entre les mans i amarada de llàgrimes. En un primer moment, els dos pastorets tenen molta por, però la Bella Dama s'aixeca i els crida amb dolça veu: "Veniu, nens, no tingueu por". Sense dubtar-ho, hi van i es posen tan prop d'ella

que gairebé la poden tocar. La Bella Dama porta a les espatlles i al pit dues cadenes de les quals penja una creu amb JESUCRIST sagnant i ben ple de llum.

Els seus ulls mostren una gran tristesa. La Melània afirmarà: "Va estar plorant tota l'estona; veia com li queien les llàgrimes". La Bella Dama els diu: "Si el meu poble no vol creure, em veuré obligada a deixar caure el braç del meu Fill; és tan fort i pesa tant que ja no puc retenir-lo més. Us he donat sis dies per treballar; m'he reservat el setè i no volem concedir-me'l. Els treballadors no saben maleir sense incloure el nom del meu Fill. Aquestes són les dues coses (menyspreu del diumenge i blasfèmia) que fan tan pesat el braç del meu Fill". Després de parlar de collites desastroses a causa dels pecats dels homes, afegeix: "Si es converteixen, les pedres i les roques es tornaran munts de blat". I acaba dient: "Aneu, fillets, anuncieu aquest missatge a tot el meu poble". Finalment, allunyant-se cap a dalt del ser rat, s'eleva per sobre la terra i desapareix lentament.

Com tant d'altres, de genolls

El relat d'aquella aparició commou profundament en Darreberg. La carta que dirigeix al capellà continua en aquests termes: "En el lloc exacte on van ocórrer els fets es concentra una pàgina esplèndidament viva, una contrasenya, una consigna sagrada, una invitació a posar-se immediatament en guàrdia per escoltar ordres que cal executar, que cal complir fins al final i amb totes les conseqüències. A més, el jove pallasso que vostè ha conegut, ha fet com tant d'altres, s'ha agenollat i s'ha confessat com un nen, amb la diferència que tenia moltes més coses per dir. El confessor no deixava de dir "bé" o "molt bé" a un munt de coses que m'hauria estimat més confiar-les a un sord, perquè eren horribles... Fins i tot, va arribar a deixar anar un "perfecte" per una cosa que, l'hi asseguro, no ho era en absolut. Llavors vaig protestar: "Ah, no, de perfecte gens!", i em va contestar el següent: "És clar que sí, fill meu, això és perfecte!... És perfecte allò que la Mare de Déu ha fet per vostè, i com ho està acceptant". En resum, vaig fer una gran bugada. Em sentia completament lleuger, i fins i tot, una mica orgullós".

"MARIA, Mare plena d'amor -escriuria el beat Joan Pau II, el 6 de maig de 1996-, va mostrar a La Salette la seva tristesa davant del mal moral de la humanitat. Amb les seves llàgrimes, Ella ens ajuda a descobrir la dolorosa gravetat del pecat i del rebuig de Déu, però també l'apassionada fidelitat que el seu Fill manté cap als seus fills. L'amor del nostre Redemptor, se sent ferit a causa de l'oblit i dels rebutjos".

"El pecat és un desordre, una ofensa a Déu: Contra tu, contra tu només he pecat, tot allò dolent als teus ulls, jo ho vaig cometre (Sal 51,6). El pecat s'aixeca contra l'amor que Déu ens té i aparta d'Ell els nostres cors. Com aquell primer pecat dels albors de la humanitat, cada pecat és una desobediència, una rebel·lió contra Déu,

que pretén conèixer i determinar per part dels homes tots sols el bé i el mal (Gn 3, 5). El pecat és "l'amor d'un mateix fins al menyspreu de Déu" (Sant Agustí). Per aquesta exaltació orgullosa d'un mateix, el pecat s'oposa diametralment a l'obediència amorosa de JESÚS per la qual es realitza la salvació. La varietat de pecats és gran. L'Escriptura n'hi dona diverses llistes. La carta als Gàlates oposa les obres de la carn al fruit de l'Esperit: les obres de la carn són ben conegudes: fornicació, impuresa, llibertinatge, idolatria, bruixeria, odis, discòrdia, gelosia, ires, susceptibilitats, divisions, desacords, enveges, embriagueses, orgies i coses semblants. Sobre tot això, us previnc com ja us ho vaig dir: els que fan aquestes coses no heretaran el Regne de Déu (Ga 5, 19-21)" (*Catecisme de l'Església Catòlica, CEC, 1850, 1852*).

A la Salette, la Mare de Déu insisteix especialment sobre els pecats contra Déu per falta de respecte al seu Nom. El Catecisme de l'Església Catòlica ens diu: "Entre totes les paraules de la revelació, n'hi ha una, singular, que és la revelació del seu Nom. El nom del Senyor és sant. Per això, l'home no pot emprar-lo malament. L'ha de guardar a la memòria en un silenci d'adoració amorosa. No l'ha de pronunciar en les seves pròpies paraules sinó és per beneir-lo, lloar-lo i glorificar-lo. El respecte del seu Nom expressa allò que és degut al misteri de Déu mateix i a tota la realitat sagrada que evoca". "La blasfèmia consisteix a proferir contra Déu -interiorment o exterior- paraules d'odi, de retret, de desafiament; a injuriar Déu, faltar-li al respecte en les expressions, a abusar del nom de Déu". "La prohibició de la blasfèmia s'estén a les paraules contra l'Església de Crist, els sants i les coses sagrades. És també blasfèmia emprar el nom de Déu per justificar pràctiques criminals, reduir pobles a servitud, torturar o matar". "La blasfèmia és, per si mateixa, un pecat greu". "Les paraules malsonants que utilitzen el Nom de Déu sense intenció de blasfemar són una falta de respecte al Senyor" (cf. CEC 2143-2144, 2148-2149).

El setè

Per intercessió de la Mare de Déu, Nostre Senyor diu als nens de La Salette: "Us he donat sis dies per treballar; m'he reservat el setè i no volem concedir-me'l". Se'ns recorda d'aquesta manera el deure de santificar el diumenge. L'any 1998, el beat Joan Pau II va publicar una Carta apostòlica per recordar el sentit del diumenge cristià: "Aquells que han rebut la gràcia de creure en el Senyor ressuscitat poden descobrir el significat d'aquest dia de la setmana amb l'emoció vibrant que feia dir a sant Jeroni: "El diumenge és el dia de la resurrecció; és el dia dels cristians; és el nostre dia". "Si des del principi del meu Pontificat no m'he cansat de repetir: "No tingueu por! Obriu, més encara, obriu de bat a bat les portes a Crist!", en aquesta mateixa línia voldria avui convidar-vos amb força, a descobrir de nou el diumenge: No tingueu por de donar el vostre temps a Crist! Sí, obrim el nostre temps a Crist perquè el pugui il·luminar i dirigir". (*Dies Domini, 31 de maig de 1998, 2, 7*).

La participació comuna a la celebració de l'Eucaristia dominical és un testimoniatge de pertinença i de fidelitat a Crist: "La Missa és la viva actualització del sacrifici de la Creu. Sota les espècies del pa i del vi, sobre les quals s'ha invocat l'efusió de l'Esperit Sant, en les paraules de la consagració, Crist s'ofereix al Pare amb el mateix gest d'immolació amb el que es va oferir a la creu. Al seu sacrifici, Crist uneix el de l'Església: En l'Eucaristia, el sacrifici de Crist és, també, el sacrifici dels membres del seu Cos. La vida dels fidels, la seva lloança, el seu sofriment, la seva oració i el seu treball s'uneixen als de Crist i a la seva ofrena total, i adquireixen així un nou valor". (CEC 1368) » (*Ibid.* 43).

"En ser l'Eucaristia el veritable centre del diumenge, es comprèn perquè, des dels primers segles, els Pastors no han deixat mai de recordar als seus fidels la necessitat de participar en l'assemblea litúrgica. El Codi de Dret Canònic confirma aquesta obligació dient que "el diumenge i les altres festes de precepte, els fidels tenen obligació de participar a la Missa" (cànon 1247). Aquesta llei s'ha entès normalment com una obligació greu. Si la participació a l'Eucaristia és el centre del diumenge, seria absurd limitar només a ella el "deure". En efecte, el dia del Senyor és ben viscut si tot ell està marcat pel record agraït i eficaç de les obres salvadores de Déu. Tot això porta cada deixeble de Crist a donar, també, als altres moments de la jornada –vida en família, relacions socials, moments de diversió– un estil que ajuda a manifestar la pau i l'alegria del Ressuscitat en l'àmbit ordinari de la vida" (*Ibid.* 46, 47, 52).

Un rum-rum sense valor

En el moment de la seva aparició a la Melània i a en Maximí, la Mare de Déu va recordar la importància de l'oració: "Fills meus, ja reseu? –No gaire, Senyora. –Ah! Fills meus, doncs cal resar a la nit i al matí, encara que només sigui un Pare Nostre i un Ave. I quan pugueu, reseu més". El tinent Darreberg ha entès aquesta necessitat de resar. Després de passar a Anglaterra, on és destinat a l'aviació, escriu en el seu diari: "14 d'octubre de 1941: He conegut el capellà catòlic. M'ha dit que la victòria està fora de dubtes. I li he dit: La guerra podria acabar-se demà, però quedaria una cosa per fer. –Quina cosa?: recórrer freqüentment a l'oració!". En Darreberg dedica cada dia un temps a l'oració: "Ara comprenc millor l'oració del Rosari per suavitzar l'ànima i ensenyar-li poc a poc a reaccionar com cal en cada circumstància. Pensava que això només era devoció de velles beates, un rum-rum sense valor. Que n'era de carallot! El Rosari és un truc meravellós!" Dir cinquanta vegades seguides "Déu vos salve, MARIA", acaba fent-li a un baixar una mica el cap. Quan s'ha repetit cinquanta vegades "prega per nosaltres, pecadors", hom acaba per donar-se compte de la pròpia realitat. I continua dient: "Més encara que la pipa del capellà, el rés del Rosari, encara que monòton i mecànic, dóna pacificant harmonia".

"El centre de la nostra vida és Crist, Redemptor de l'home –recordava el beat Joan Pau II el 16 d'octubre de 2002. MARIA no enfosqueix de cap manera la seva obra salvadora. En pujar al Cel en cos i ànima, la Mare de Déu, fou la primera a experimentar els fruits de la Passió i de la Resurrecció del seu Fill. MARIA és qui, de la forma més segura, pot conduir-nos a Crist, fi última dels nostres actes i de tota la nostra existència. Hi hauria millor instrument per contemplar el rostre de Crist amb MARIA que el rés del Rosari? Hem de redescobrir la profunditat mística que conté la senzillesa d'aquesta pregària, tan apreciada per la tradició popular. En la seva estructura, aquesta pregària mariana és, efectivament, una meditació dels misteris de la vida i de l'obra de Crist. En repetir la invocació del Avemaria, podem profunditzar en els esdeveniments essencials de la missió del Fill de Déu a la terra, transmesos per l'Evangelí i la tradició" (Audiència general).

L'oració, i especialment el Rosari, ens obre a l'esperança. En relació amb La Salette, Joan Pau II escriu: "La Mare de Déu demana, pel testimoniatge de dos nens, que el seu missatge "s'anuncii a tot el seu poble" i la seva veu es deixarà escoltar ràpidament. Els pelegrins no trigaran en venir i hi haurà moltes conversions. MARIA va aparèixer enmig d'una llum que evoca l'esplendor de la humanitat transfigurada per la Resurrecció de Crist: La Salette és un missatge d'esperança, doncs la nostra esperança se sosté per la intercessió de qui és Mare dels homes. Les ruptures no són irremediabls. La nit del pecat cedeix a la llum i a la misericòrdia divines. El sofriment humà assumit, pot contribuir a la purificació i a la salvació" (6 de maig de 1996).

Sis penics de multa

La història d'en Darreberg relata vàries conversions. A més de la del propi tinent, relata també la del seu mecànic: 5 d'abril de 1942: Pasqua. El mecànic m'ha dit: "Vaig sempre a l'església per Pasqua i per Nadal. I veig que vostè també hi és; aquesta medalla (de la Mare de Déu de La Salette) em fa pensar en la història que vostè ha explicat als companys. S'ha confessat i ha combregat!" Feia vint anys que no ho havia fet. El capellà ha declarat: "La Nostra Senyora de La Salette és fantàstica". Uns dies més tard, el mecànic va a buscar en Darreberg: "Tinent, hi ha una cosa que cal veure". En el seu enorme taller hi ha una pancarta on llegeixo: "A partir d'ara està prohibit blasfemar durant el treball. Multa: sis penics per al pot de les rondes de whisky". Era la seva manera de posar en pràctica la recomanació de MARIA Santíssima...

Més sorprenent, encara, resulta la conversió d'un altre pilot de caça, en Norton. "En Norton és l'autèntic as del grup –escriu en Darreberg. Però té un temperament vulgar i escèptic. M'ha preguntat: "Què significa aquesta data del 19 (aparició de La Salette el 19 de setembre)?" Volia ignorar-lo, però he pensat en allò que va dir la Mare de Déu: "Ho anunciareu a tot el meu poble". Així

que, breument, l'hi he explicat. Ell ha contestat amb sorna: "Pensava que eres menys estúpid". Ha estat dur d'encaixar. No he insistit. 25 de desembre de 1941: Nadal. En què es converteix aquest dia quan s'aparta el Nen Jesús!... En Norton ha estat més odiós que mai. He abandonat la taula. Ha dit: "Els escarabats se'n van; hi haurà canvi de temps". M'he esforçat a no donar cap cop de porta al tancar-la".

El 14 d'abril de 1942, aprofitant els atzars d'un combat aeri, en Norton dispara sobre en Darreberg; un instant després, en Darreberg li salva la vida derrocant el que el persegueix. A la tarda, ja a la base, en Norton se m'acosta: "Darreberg, t'he disparat. Per què?. T'odiava. I ara? M'has salvat la vida... Perdona'm. Ens hem donat la mà. Gràcies, Mare de Déu de La Salette!". El 13 de juny, en Norton és tocat per les bales enemigues. "14 de juny: en Norton està perdut. Amputació de les dues cames i del braç dret. Ha reunit les seves últimes forces per demanar-me: "Dóna'm la teva medalla. No per guarir-me, sinó per no morir com un gos". El seu rostre estava convuls a causa del sofriment. "Què va dir la Mare de Déu, Darreberg? Voldria saber-ho ara, abans de morir, però ja és massa tard... -Mai és massa tard. No he resat mai, confessa en Norton; com fer-ho? Sempre m'he burlat de tot això -Has estat batejat? -No, però ho vull, ho vull com tu, Darreberg; he volgut matar-te. Et demano perdó. Digue'm que em perdones". Ha arribat el capellà catòlic. En Norton ha rebut el sagrament del Baptisme. Després, la infermera ha dit: "Li donaré una mica de morfina, i així podrà dormir. -No, gràcies! Deixi'm sofrir fins al final. He de pagar, he de pagar. -Fins demà, estimat Norton!. -Digues-ho als companys. Demana'ls perdó de part meva". El sacerdot ha expressat aquesta reflexió: "La Mare de Déu és una gran lladre d'ànimes. Ho heu vist: és més hàbil que el diable!". -15 de juny:

en Norton ha mort aquest matí. La infermera m'ha dit: L'ha estat cridant tota la nit, i repetia: "Crec, com en Darreberg. Vull muntanyes de blat". Així que li he donat morfina i s'ha adormit. Després, ha obert els ulls i ha seguit murmurant: "Estic veient la Senyora de la Muntanya. Somriu. No està plorant. Per què deia en Darreberg que plorava?". Han estat les seves últimes paraules. Acaba de morir."

"Espero una enorme alegria!"

El març de 1943, en Darreberg fou ferit. Després de diversos mesos de convalescència, recobra la seva activitat. El 19 de gener de 1944, no torna a la base. Més tard, el mecànic dirà: Aquell dia, abans de marxar, em va dir: "Adéu, estimat amic!" -Avui és el seu dia 19!; -li vaig contestar, tindrà sort. La seva resposta, la tindrè sempre present mentre visqui: "Avui, company, espero una enorme alegria!". Tenia la mirada encesa, i sols més tard vaig comprendre el significat d'aquella flama. Va somriure d'una forma molt bonica. Durant un moment, vaig escoltar el rum-rum dels motors. Tot anava perfectament. Tenia per costum arrencar poc a poc, com si dubtés, però aquell dia se'n va anar com si el cel l'atrapés. Semblava que l'estiraven des d'allà dalt amb una corda".

Ningú ha sabut mai com va morir en Darreberg. Però, és tan important la resposta? Per a ell, la mort ja no era la mort, sinó l'alegria del fill que se'n va a trobar la seva Mare del Cel, l'alegria del fidel servidor que va a rebre de la Reina dels Cels la recompensa pels seus desvetllaments: "Quan es treballa al servei de la Mare de Déu - havia anotat en el seu diari una setmana abans, el 10 de gener, Ella sap pagar els seus deutes amb la magnificència d'una Reina i la delicadesa d'una Mare".

"A La Salette, MARIA va manifestar amb tota claredat la constància de la seva pregària pel món. Ella mai abandonarà els homes, creats a imatge i semblança de Déu i, a més, els ha estat donat el convertir-se en fills de Déu (cf. Jn 1, 12) " (Joan Pau II, 6 de maig de 1996). La conversió d'en Darreberg posa de manifest el poder de la intercessió de la nostra Mare del Cel. També, entre tants d'altres, l'escriptor Leon Bloy i el filòsof Jacques Maritain, varen trobar en la Mare de Déu de la Salette, llum i reconfort. Per la nostra banda, confiïm-nos també plenament a Ella!

Dom Antoine Marie
o.s.b.

- Per rebre (gratuitament) la Carta de l'Abadia Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.
- Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.
- Ajuts:

Transferència bancària: Caixa Duero (Madrid): C.C.C. 2104 - OF.:3335 - D.C.: 07 - Núm: 9113949609.
Xecs ordinaris en euros o en dòlars a nom de "Abbaye Saint-Joseph de Clairval".

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Fax: 03 80 96 25 29

E-mail: abbaye@clairval.com

<http://www.clairval.com/>

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL - 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN - FRANCE

Fax : 00 33 3 80 96 25 29 - E-mail : abbaye@clairval.com - Site : <http://www.clairval.com/>